

Børne Blad

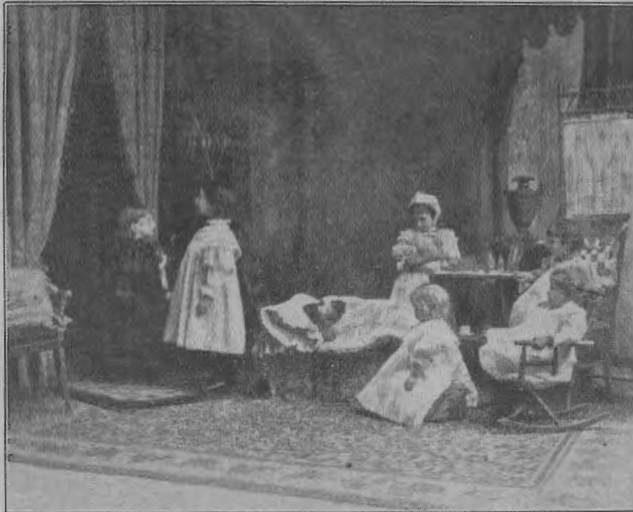
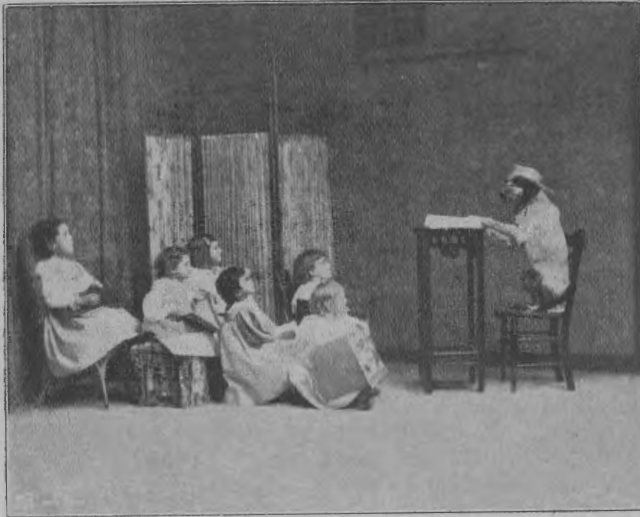

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 6.

9de februar 1901.

27de aarg.

Fra barnets leg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende rebaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 5.

Set og hans efterkommere.

I dette stykke har vi en kort oversigt over fædrene før syndfloden. Det er Sets slegt. I denne slegt bevarer Guds ord til menneskene. Derfor kaldtes denne slegt Guds hørn. Gud har altid havt sin kirke paa jorden, og før syndfloden finder vi den blandt Sets efterkommere.

Da Adam døde, aar 930, var Set 800 aar gammel. Sets søn, Enos, var 695 aar gammel, da Adam døde, og blev 905 aar.

Enos's søn, Kenan, var, da Adam døde, 605 aar gammel og blev 910 aar.

Kenans søn, Mahalalel, var ved Adams død 535 aar gammel og blev 895 aar.

Mahalalels søn, Jared, var, da Adam døde, 470 aar gammel og blev 962 aar.

Jareds søn hed Enof. Enof var ved Adams død 208 aar gammel. Enof nævnes som særdeles from. Han vandrede med den usynlige Gud som om han var synlig. Til belønning for sin fromhed slap han for at dø. Gud tog ham med legeme og sjæl op til himmelen, da han var 365 aar gammel. Det var ogsaa et gode, Herren gav ham, at han fik slippe tidligere bort fra verden end de andre fædre.

Enofs søn var Metusalah, eller Metusalem, den ældste af alle mennesker. Han blev 969 aar. Han var 243 aar gammel, da Adam døde.

Metusalems søn, Lamek, blev blot 777 aar gammel, men havde dog levet samtidig med Adam i 56 aar. Lameks søn var Noah. Han blev født aar 1056 efter verdens skabelse og blev 950 aar gammel.

Vi forundrer os, naar vi hører om deres høje alder. Men denne høje alder gav Gud dem først og fremst, forat menneskene, som levede paa den tid, kunde saa høre mundtlig fortalt dem, hvad Gud havde sagt til fædrene. Forat Guds ord ikke skulde glemmes eller forvansktes, derfor gav Gud saa mange levende vidner. Tænk bare, at Noahs far, Lamek, kunde fortælle sin

søn, hvad han med egne øren havde hørt Adam fortælle.

Vi har bøger og skrifter. Gjennem dem faar vi underretning om de forrige tider. Før syndfloden havde de den mundtlige fortælling. Ved den bevarer da Gud sit ord blandt menneskene. I alt skal vi se Guds visdom og kjærlighed med menneskene og takke ham derfor.

“Og han døde.”

1 Mos. 5.

For flere aar siden boede der i London en kjøbmand, som nærede tvil om sandheden af bibelens lærdomme. Han gif derfor aldrig bid, hvor Guds ord blev forkyndt, og bibelen lod han ligge ubenyttet. En søndag fik dog hans søsterdatter overtalt ham til at følge med i kirke. Men til hendes bedrøvelse var teksten 1 Mos. 5te kap. “Hvorfor”, tænkte hun, “har Gud spøiet det saa, at presten just idag skulde vælge en saadan tekst, som kun indeholder de gamle patriarkers navne og leveaar!” Da de gif hjem fra kirken, gjorde onkelen ingen bemærkning angaaende prædiken; men han syntes at være mere alvorlig end sedvanlig, hvilket ikke var underligt; thi for hvert skridt, han tog, gjelød det i hans sjæl: “Og han døde.”

Da han om aftenen sad i sit værelse, tonebød ved hvert af taarnurets slag de samme ord i hans øre: “Og han døde.” Og da han den følgende morgen sad ved sin pult, lød de samme ord: “Og han døde”, saa kraftig i ham, at han blev forstjrrret og gjorde endog fejl i nogle beregninger. “Nei”, sagde han ved sig selv, “det bliver ingen anden raad end at gaa og hente bibelen og endnu engang læse kapitlet igjennem.” Han aabnede den saa længe forsmte bibel og læste hele det nævnte kapitel, hvor ordene: “og han døde”, forekommer otte gange. Disse ord blev imidlertid for kjøbmanden et middel til vækkelse og ombendelse. Han tænkte: “Jeg hører vel nu til de levendes tal, men ogsaa om mig skal det engang hebe: ‘Han døde.’ Og hvad saa? Ja, hvad da, naar dette liv var tilende? Hvor havner jeg?” Disse og lignende tanker trængte sig ind paa ham og lagde sig tungt paa hans hjerte. Han gav sig ingen ro, men søgte og søgte, indtil han fandt ham, der døde for os, forat vi til evig tid skal leve med ham.

Barnesorger og barneglæder.

(Fortættelse.)

"Jeg maa forsøge at komme igjennem den porten eller ogsaa klybe over muren", tænkte hun, "jeg undres paa, hvad der er indenfor. Det er vist et slot med en kæmpe eller et trolld i, eller kanske der bor en prins eller en prinsesse. Jeg vil ikke gaa tilbage igjen, før jeg har fundet det ud. Nu er mit eventyr kommet. Men jeg er saa træt, jeg vil bare ligge og hvile lidt her først."

Et øieblik efter saa Betty, saa lang hun var, i græsset og holdt paa at tælle meget ibrig og nøiagtig en stor klynge af primula.

"En og thve, to og thve, tre og thve, aa stakkars, se, den er ganske alene, akkurat som jeg."

"Hvad gjør du her, barn?"

Betty for forstrækket op. Der stod en ældre dame, høj og rank, klædt i sort silkekjole med straahat og blondessjal. I den ene haand holdt hun en stof, i den anden en parasol. Hendes ansigt var saa kødt og ubevægeligt som en af marmorfigurerne i kirken, og hendes stemme var meget streng og bestemt.

Uslags tanker for gjennem Betty's hjerne. Var det en fé eller en dronning eller en prinsesse? Eller kanske det var den gamle lærerinde, som mr. Roper var saa glad i?

Damen gjentog sit spørgsmaal lige strengt og Betty saa forstrækket ud, men svarede ligefrem:

"Jeg holder paa at tælle primulaerne for at se, om de er lige eller ulige."

"Men hvem har givet dig lov til at gaa herind paa min private eiendom?"

"Jeg vidste ikke, at det var galt at gaa her", stammede Betty, "jeg har ikke været indenfor porten din endda, men jeg tænkte jo paa at forsøge at komme derind."

"Og maa jeg spørge, hvad du har at gjøre indenfor min port?"

"Jeg — jeg gaar og leder efter eventyr, jeg skalde ikke komme tilbage igjen, før jeg havde oplevet noget."

"Sig mig, hvad du heder, og hvor du bor."

Stemmen var ikke fuldt saa streng, og Betty fik mod og fortalte hende det. Damen hørte opmærksomt paa hende og syntes interesseret; hun smilede endog, til Betty, da denne tilsidst saa op, og spurgte uslybdiq:

"Du er en prinsesse, ikke sandt?"

"Nei, det er jeg ikke. Men husk nu, at dette er en privat stov, og jeg kan ikke tillade, at børn springer omkring her."

"Saa vi aldrig lov at komme igjen?" spurgte Betty spørgsmodig. "Vi skal være saa forsigtige. Vi skal ikke plukke en eneste blomst og ikke brække grene, bare vi saa lov at gaa og spadserer her. Vi har aldrig seet en stov før, bare læst om det i eventyrbøgerne; og der saa bestandig hørnene lov at gaa i stoven lige til de møder et trolld eller en kæmpe, som stanser dem."

Damen var taus en liden stund, saa spurgte hun:

"Hvor mange søstende har du?"

"Vi er fem; det er Molly og Douglas, og saa er det Bobby og Will, og saa er det mig alene."

"Hvorfor gaar du alene?"

"Jo, for Molly og Douglas er de ældste, og de gaar bestandig sammen; og Bobby og Will er de to smaa, og de er ogsaa altid sammen. Men jeg er midt imellem dem og har ingen. Molly og Douglas har bestandig saa mange hemmeligheder og vil ikke have mig med, og Bobby og Will er jo altfor smaa for mig, de er bare fire aar gamle."

"Har du ikke en dukke at lege med? Jeg huffer, jeg pleiede at lege med dukker, da jeg var liden."

"Nei jeg bryder mig ikke om dukker", sagde Betty og rystede paa sit krøllede hoved, "jeg liker bare det, som er virkelig levende og kan røre sig af sig selv. Der er en stor hund, der hvor vi bor nu, den er saa snild, og jeg vil saa gjerne, den skal lege med mig; men den er meget glædere i Douglas end i mig."

"Har du lyst til at komme indenfor min haveport lidt?" spurgte damen.

"Ja tak, det vil jeg svært gjerne. Og kan du ikke være saa snild at fortælle mig, hvem du er. Jeg tror, du maa være en dame, som jeg gaar og leder efter. Hun underviser børn; det skal være saadan snild lærerinde, og hun er svært gammel, men ser ung ud. Du er meget mere lig hende end mrs. Giles er."

Men Betty's nysgjerrighed blev ikke tilfredsstillt, for damen svarede kun:

"Jeg har aldrig i mit liv undervist børn."

Hun tog nu Betty ved haanden og fulgte hende op til haveporten.

"Du skal saa lov at komme ind i haven et øieblik, men saa maa du gaa hjem igjen. Og du maa aldrig komme over staaaltraadgjerdet mere. Du og dine søstende kan saa lov at lege i den anden del af stoven, men maa ikke komme hid oftere." Hun aabnede porten og Betty saa en deilig have med de nydeligste blomsterbed og

Bedstemors smykkekrin.

Enaa, fredsforstyrre.

fine, grønne græsplaner. Lidt høiere oppe laa et stort, hvidt hus. Betty jublede ved synet af alle de pragtfulde blomster. "Vor du her?" spurgte hun, "hvor lykkelig du maa være."

"Synes du bedre om haven end om skoven", spurgte damen hende.

Betty vendte sig fra den solbestinnede have til den skyggesfulde skov. Hun tænkte sig om et øieblik, saa sagde hun, idet hun pegte paa skoven:

"Derinde er det akkurat som i en stor, pen kirke, men denne haven ligner mere himlen, tror jeg." Damen smilede.

"Nu skal du faa lov at plukke med dig hvilken blomst du vil. Vælg nu!"

Betty var ikke sen til at træffe sit valg. Der stod nogle nydelige, hvide liljer lige ved, de var akkurat made til den, Betty havde seet i kirken i haanden paa den lille pige af marmor.

"Tusen tak, kunde jeg faa lov at faa en af disse?" spurgte hun med straalende øine. Hun fik ikke en, men flere og blev saa affebiget.

"Tror du, du kan finde veien tilbage igjen?"

"Ja, det kan jeg", og Betty sagde farvel og sprang.

Damen stod nogle øieblikke og saa efter hende. Saa sukke hun dybt, og hendes ansigt fik igjen det haarde og kolde udtryk, mens hun langsomt vandrede opover mod huset.

Betty sprang saa fort, hun kunde, tilbage til de andre. Da hun naaede det gamle egetræ, sad Douglas og Molly der allerede og gjorde forberedelser til festmaaltidet. De satte i et begejstret udraab, da de saa hendes smukke blomster.

"Jeg har oplebet et deilig eventyr", sagde Betty. "Hvor er Bobby og Billy?"

"Vi ved ikke, hvor de er", sagde Molly og saa lidt ængstelig ud, "de burde jo været her tilbage igjen nu."

"Kanskje de har forvildet sig", sagde Douglas, "jeg ønskede, at nogen af os maatte gaa vild, for saa var det blevet saa morsomt at finde dem igjen. Vi skal straks gaa og lede efter dem. Men vil du først høre, hvor vi har været Betty?"

"Ja."

"Dette er i grunden en dum skov, for vi oplevede ikke noget mærkeligt. Det eneste vi saa, var et lidet, gammelt hus med tre vægge og et tag, som holdt paa at falde ned. Vi skal sætte det istand og bo der næste gang, vi kommer hid. Zufald vil jeg bo der. Jeg skal være en forvift prins, som glemmer sig der for sine forfølgere. Molly og jeg har alt bestemt, hvordan det skal

være. Hun skal være min datter, som stjæler sig herud af og til med mad til mig. Du kan være en tjener, som sætter taget istand, og tvillingerne skal være soldater, som streifer igennem skoven." Men hørken Molly eller Betty viste megen interesse for denne plan. De tænkte begge to paa tvillingerne og undrede paa, hvorfor de ikke kom tilbage.

"Vi maa gaa og lede efter dem", sagde de, og alle tre sprang nu afsted henover den sti, tvillingerne var gaaet. Den førte dem gennem en hel del bukke ned til en elv og videre langs bredden af denne. Efter at have raabt Bobby og Billy flere gange, hørte de et svar og fik snart efter øie paa dem. Elven var temmelig bred her med en hel del store stene i. Paa en af disse sad de to smaa gutter, aldeles gennemvandede og saa meget ullykkelige ud.

"Hvordan i alverden er dere kommen hid?" spurgte Douglas.

"Billy skulde plukke nogle blomster, men saa faldt han i, og saa skulde jeg hjælpe ham op; men nu kan vi ikke komme tilbage igjen", forklarede Bobby.

"Dere kan vel komme tilbage paa samme maade, som dere kom hid."

Men da begyndte tvillingerne at græde.

"Uf nei, det er saa kolbt i vandet, og vi tør ikke, for vi har seet en stod hai svømme forbi." Douglas lo, men tog af sine sko og strømper.

"Jeg tror, jeg maa bade ubi og bære dem over hid."

Og det gjorde han.

"Mary vil skjende forfærdelig; uf, se hvor vaade de er; vi maa skynde os hjem straks", sagde Molly, mens hun og Betty med hver sit bitte lille lommetørklæde forsøgte at tørre det værste vaade af smaa gutternes klæder.

"Og nu faar vi aldrig gaa til skoven igjen. Sid vi ikke havde taget dem med os!"

Det var et stille, lidet selskab, som kom tilbage til gaarden for at modtage bårnepigens skjend.

Der var ingen, som husede paa at spørge om Betty's eventyr i skoven, og hun var glad herover; thi det var morsomt at have det aldeles for sig selv.

Den næste eftermiddag var deilig og varm. Betty havde ikke længere ro paa sig i haven sammen med de andre. Man kunde snart se en liden stikkelse i lys skjole og med stor fraaahat stræve afsted henover den støvede landevei hen til den lille kirke mellem almetræerne.

Da hun kom frem, gik hun stille paa taa op-

over kirkegulvet hen til Violet Raaßfæls monument. Her stansede hun, kløb forsigtig op og lagde to liljer ved siden af marmorslisen i barnets hænder.

"Se der", hvisttede hun, "du skal ikke bestandig have en død, kold lilje. Jeg tog med disse, jeg fik dem igaar og gjemte dem til dig, og naar de er døde, skal jeg plukke andre blomster til dig."

Saa blev hun staaende en stund og betragte glasvinduet, til hun forstrækket vendte sig om, da hun hørte skridt. Det var den dame, hun havde hørt spille engang før, som nu kom ind i kirken, fulgt af en stor bondegut, der forsvandt i en liden dør bag orglet.

Betty gik stille ind i en stol, og hendes hjerte bankede af glæde, da hun saa, damen vilde begynde at spille. Musikken begyndte og sendte en strøm af fryd gennem Betthys sjæl. Og da lidt efter damen sang til, lyttede Betty aandeløs, mens taarerne fyldte hendes øjne. "Det maa være en engel, det er sikkert en engel."

Der var gaaet næsten en time, da damen, som spillede og sang, forstrækket saa sig om ved at høre en græde-nede i kirken. Det var Betty, der forgjæves søgte at holde taarerne tilbage.

Damen havde øieblikkelig forladt orglet og kom ned til hende.

"Hvad er du for en liden en? Og hvorfor græder du, vennen min? Er du her ganske alene?" spurgte hun venlig og tog Betty paa fanget.

Men Betty kunde ikke forklare, hvorfor hun græd. Hun svarede bare: "Kjære, spil mere, hør mere, ikke stans."

"Jo, jeg maa nok stans nu, for der er gaaet en time. Men fortæl mig, hvem du er."

Betty strævede med at tørre øjnene.

"Jeg er bare Betty; er du en engel?"

"Nei da, det er jeg nok ikke. Synes du, jeg ser ud som en engel?" Og den unge dame lo fornøjet.

"Nei ikke nu", svarede Betty, "men da du sang; og jeg — jeg ønskede saa, at du var en engel."

"Hvorfor det?"

Betty var taus en liden stund, men da hun saa damens venlige ansigt, fik hun mod. "Jeg tænkte, Gud havde sendt dig, og saa kunde du fortælle mig en mængde ting, som jeg gjerne vilde vide."

"Kanskje Gud har sendt mig istedenfor en engel. Fortæl mig noget af det, du vilde vide."

(Fortf.)

Hunden og dens billede.

En graadig hund løb med et stykke kjød over en smal bro. I det klare vand ved broen saa den sit billede, men troede, det var en anden hund, som ogsaa bar paa et stykke kjød. I sin begjærlighed snappede den efter den anden hunds kjødstykke, og med det samme for dens eget i vandet. Med et var det borte, og hunden stod der slukøret og stamfuld over sin begjærlighed.

Lad andre faa beholde sit,
saa mister du saa let ei dit.

Paafuglen og hanen.

En forfængelig paafugl sagde engang til en hane: "Alle beundrer mig, og dog har man et og andet at udsætte paa mig. Den ene dabler mit strig; en anden finder mine ben stygge. Vår det ikke rimeligere, at de frybde sig ved den glans, hvormed min hale saa herlig-præler i solskinnet? Burde man ikke heller taknemmelig glæde sig over det skønne, end være saa ublid og uretfærdig i sine domme?" "Min kjære paafugl", svarede hanen, "man glemte gjerne dit strig og dine ben, men du vil med al magt behage, med al magt blive roft; og paa den maade mishager du alle."

Det værste i livet.

En konge i Persien havde tre vise mænd ved sit hof, af hvilke den ene var fra Indien, den anden var en græker og den tredje en araber. Kongen agtede dem høit for deres indsigt og erfaring og lod dem ofte komme til sig for at høre paa deres samtaler og lære af deres klogskab og forstandige raad. Engang da talen var om menneskets lykkelige og ulykkelige taar, forelagde han dem det spørgsmaal: hvilken tilstand vel var den ulykkeligste at være i? Grækeren sagde: "Det er at blive gammel og lide nød i sin alberdom."

Den indiske vise derimod mente, det var at falde i en langvarig sygdom og ikke have taalmodighed til at bære den. Men araberen sagde: "Det værste, som kan hendes et menneske, er, naar han er nær ved at dø, ikke at kunne minde, at han har gjort noget godt i sit liv." Denne mening tiltraadte ogsaa de andre to, og kongen selv gav ham ret deri.

Bedstemors smykkestrin.

(Med billede.)

Sille Helga er ingen sjelden gæst hos gamle bedstemor; hun synes, at der ikke findes snildere menneſte i hele verden end den gamle, og hun vil ſaa gjerne beſøge hende. Men nu i tiden før jul er hun der endnu oftere end ellers; thi nu faar hun lov til at ſidde der og ſy julegaver til mama og papa; det er ſaa hyggeligt, for paa den maade er hun aldeles ſikker paa, at ingen ſkal ſaa vide, hvad det er, hun arbejder paa.

Tiden gaar ogsaa ſaa hurtig hos den fjære gamle bedstemor; hun har nemlig ſaa meget at fortælle om, og Helga ligger ſig aldrig, naar hun er hos hende. Ikke mindſt glæder Helga ſig, naar den gamle fortæller om gamle dage, om den tid hun var ung. O, hvor rart det er at tænke paa, at ogsaa gamle bedstemor med brillerne og det rynkede ansigt engang har været ung!

Ja, ung havde hun været, og dengang havde hun baaret baade det ene og det andet af de ſmykker, ſom hun har gjemt i det smukke lille ſtrin, og ſom Helga mere end en gang har faaet lov til at ſe. Det vakre guldfjede med medaljonen paa havde hun faaet af bedſtefar — han er død for mange aar ſiden, længe før Helga blev født; bedstemor har ſaa mangen gang faaet taarer i øinene, naar hun har fortalt om ham. Hvor ufigelig glad hun viſt har maattet være i ham, og af det fotografi, ſom Helga, har ſeet af ham, kan hun nok forſtaa, at det maa have været en mand, ſom en kunde have grund til at være glad i. Hvor tungt det maatte have været for bedstemor at miſte ham! Men ſaa taler hun ſaa ofte om, hvor herligt det ſkal blive at ſaa ſe ham igjen i et andet liv. Og ſaa kommer øjerne den gamle med nogle hjertelige ord til Helga om at hun endelig maa være et Guds barn, ſaa ogsaa hun kan komme til engang at mødes med ſine bedſteforældre hiſſet — ja tænkt da ſkal hun ogsaa ſaa ſe bedſtefar, ſom hun aldrig har ſeet her paa jorden.

Tid om penne.

Spfindelsen at ſkjære penne af gaasfjær ſkal være gjort i det 5te aarhundrede. Saaledes har den mindre kløgtige gaas, om end ufrivilligt, hjulpet til at udbrede viſdom. Fjærpenne holdt ſig ſaa meget længe, næſten ned til vor tid, da de afløſtes af ſtaalpenne.

Nu gives der neppe mange, der er i ſtaad til at ſkjære en fjærpen, et arbejde, der hører ikke ſaa liben øvelſe til.

Staalpenne blev opfundne i England i aarhundredets begyndelſe. Produktionen vokſede meget hurtigt, ſaa den nu er naaet op til et par hundrede millioner aarlig for Englands vedkommende, for Tyskland til over hundrede.

Selvfølgelig er fabricationen i tidens løb gaaet frem ſammen med udviklingen af de tekniſte hjælpemidler.

Opløsning paa billedgaade i nr. 4.

Bog er et pent træ baade i ſtov og part.

Gaader.

I.

Sætter du mig paa venſtre ſide, er jeg unyttig og uden værd; men ſaar jeg plads paa høire ſide, blir du en ſtorrelſe mod, hvad du før var

II.

Jeg er ikke maler, og dog kan ikke den dygtigſte maler give et ſandere billede af dig end jeg. Jeg er ikke fotograf, men er dog ſlinkere end fotografen til at giengive dine træel. Desuden udfører jeg mine billeder mange gange ſaa hurtigt ſom baade maler og fotograf. Og dog blir mine billeder hurtigere glemte end hines.

